

výslovně nevyjádřila, nelze přece ono ustanovení pokládati za tak nejasné, že je nelze vůbec vyložití a že proto nejasnost jde na vrub pojišťovny podle § 915 obč. zák., neboť z celého účelu a smyslu pojistné smlouvy lze vyvoditi, že pojišťovna dostatečně určitým a srozumitelným způsobem (§ 869 obč. zák.) projevila svou vůli vyloučiti ručení za škody způsobené úmyslně nebo z nedbalosti kteroukoliv osobu na dopravě přímo nebo nepřímo zúčastněnou, tedy pojistníkem řidičem i dopravcem. Obdobně to platí i o ustanovení § 13, odst. 2, všeobecných pojistných podmínek. Tu je bezvýznamné, že celý § 13 jest nadepsán »počátek a konec ručení pojišťovatelova« a že pod č. 1 jsou uloženy pojistníkovi různé povinnosti, které se mohou týkati jen vlastníka silostroje, neboť nehodí-li se tento odstavec na souzený případ, neplyne z toho ještě, že nelze užití na souzený případ ani ustanovení uvedeného pod č. 2. Konečně jest poukázati k tomu, že i tehdy, kdyby pojistníkem byl dopravce, nebylo by lze vykládati ustanovení § 3 č. 6 a § 13 č. 2 všeobecných pojistných podmínek tak úzce, že z ručení jsou vyloučeny jen ty škody, které úmyslně nebo z nedbalosti zavinil dopravce osobně, a nikoliv i ty škody, které takovým způsobem zavinily osoby, jež dopravce zjednal k provedení dopravy, neboť nejde tu o náhradu škody podle občanského zákoníka ani podle obchodního zákoníka, nýbrž jde o smluvní ručení, jehož risiko omezila pojišťovna smluvně jen na škodu, kterou nezpůsobila úmyslně nebo z nedbalosti žádná z osob na dopravě přímo nebo nepřímo zúčastněných. Ustanovení § 13 č. 2 všeobecných pojistných podmínek obsahuje jen předpoklad pro ručení pojišťovny a neukládá povinnosti výhradně pojistníkovi, nýbrž i dopravci, takže povinnosti, které může splniti nebo porušiti jen dopravce, neukládá špeditérovi, a nejde tedy o nemožnost plnění s jeho strany. A ustanovení § 3 všeobecných pojistných podmínek neobsahuje žádné povinnosti pojistníkovi, nýbrž je to jen záporné ustanovení o omezení riska pojišťovny. Ustanovení č. 10 zvláštních pojistných podmínek vysvětluje pouze pojem neoprávněné osoby, vyjádřený v § 3 č. 7 všeobecných pojistných podmínek, ale z toho nelze usouditi, že omezení riska pojišťovny jest obsaženo jen v č. 10 zvláštních pojistných podmínek.

Čís. 16546.

Na pohledávku ze životní pojistky, znějící na majitele nebo doručitele, nelze vésti exekuci podle § 294 ex. ř. ani tehdy, byla-li pojistka již předložena pojistiteli. V takovémto případě lze vésti exekuci zabavením nároku na vydání dotčené pojistky.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1937, R I 1391/37.)

Tvrdíc, že do pozůstalosti po povinném Karlu Š. patří životní pojistka č. 11,056.193, která již byla pojišťovně »S.« předložena k vy-

placení, navrhla vymáhající věřitelka firma G., aby jí byla k vymožení její vykonatelné pohledávky proti uvedené pozůstalosti povolena exekuce zabavením a příkázáním k vybrání pohledávky příslušící povinné proti pojišťovně »S.«. Soud první stolice vyhověl návrhu. Rekursní soud zamítl exekuční návrh.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Zamítavé usnesení rekursního soudu je správné, neboť zákon u pojistek o životním pojištění, které znějí na majitele nebo doručitele, nerozlišuje po té stránce (§ 148 zák. č. 501/1917 ř. z., § 143, odst. 1, druhá věta, zákona č. 145/1934 Sb. z. a n.), zda jest pojistka v úschově pojistníkově nebo jinak ještě »v oběhu«, jak míní dovolací stěžovatelka, či nikoliv. Byla-li pojistka snad již předložena pojistiteli a ten není ochoten ji vydati (§ 262 ex. ř.), nevedla by ovšem exekuce podle § 296 ex. ř. k výsledku, avšak to neznamená, že by se proto mohl obejít předpis § 296 ex. ř. tak, že by bylo dovoleno vésti exekuci na samu pohledávku z pojistky též způsobem podle § 294 ex. ř. Na vymáhající věřitelce bylo, aby v takovémto případě vedla exekuci na nárok na vydání pojistky, a k tomu ostatně také v podstatě směřuje druhá část exekučního návrhu.

Čís. 16547.

Smluvní pojištění proti následkům zákonné odpovědnosti za provoz biografu patřícího obci.

Zájem pojistníka na pojištění kinematografického (biografického) podniku se šatnou nepomíjí tím, že provoz podniku byl přemístěn do jiné budovy a že bylo provozní zařízení i personál na novém místě částečně změněn, třebaže bylo nově zařízeného podniku užíváno také pro jiná představení (divadelní, varietní a pro přednášky).

Obecní starosta, jemuž byla svěřena řádným způsobem správa městského biografu, provozovaného v rámci obecního hospodářství, jest oprávněn k sjednání pojistné smlouvy o odpovědnostním pojištění dotčeného podniku, které jest obvyklé při provozování takového podniku.

Pojistný návrh není listinou, která by v takovém případě musila mít náležitosti vytčené v § 55 čes. obec. zřiz.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1937, Rv I 1421/36.)

Žalující pojišťovna »S.« sjednala se žalovanou městskou obcí D. jako majitelkou biografu »K.« v D. pojistnou smlouvu proti zákonné ručební povinnosti na dobu 15 let, a to od 1. června 1925 do 1. března 1940 za roční prémii 1.635 Kč 90 h, splatnou předem dne 1. května každého roku. Proti žalobě, již se žalující pojišťovna domáhá na žalované obci,